

Drejček, petelinčka pa Nacek — povrhu pa še vsakteri eno podobico... Tebi, Janko, pa ostanejo orglice. Da boste otroci vedeli, kdaj so Kobajsov oča dobro prodali kravo!»

Janko je najprvo nekoliko debelo pogledal očeta, kajti mislil je bil, da je ves ta sladki in pisani, v cekarju zbasani »paradiž« iz piškotov, punčk, konjičkov in drugih lepih reči — samo njegov. No, pa kaj! Da mu ostanejo le orglice — drugega si Janko ne želi...

O mraku sta prišla Kobajsov očka in Janko domov na holm. Ko je stopil Janko z orglicami v ustih v hišo in so se zgrnili okrog njega bratci in sestrice, je sedel moško za mizo in si posadil cekar na kolena. In pričel je deliti. Minčica je dobila punčko iz lecta, Francek konjička, Drejček piščalko, Nacek petelenčka. Pravično je razdelil Janko semanjske »odpustke«. Vse pravično. Zase je obdržal le orglice, kakor so rekli očka.

Vsa Kobajsova družina je bila tisti večer srečna in vesela; najbolj srečen in vesel je bil pa Janko s svojimi orglicami.

I. Kovec:

Po buče.

Pod kapom je bilo kup gline, ki so jo oče pripeljali od Save, ker so hoteli nekaj popravljati hišo. Tine je čepel na petah ter delal »plazove« — takljal je namreč z vrh kupa kamenčke, da se je mlela za njimi drobna glina. Bil je tako zamišljen v svoje delo, da ga je zdramil šele Cempelarjev Joža, ki se je prikazal izza vogla. Bil je bos, na glavi je imel preluknjan klobuk, da so mu gledali lasje ondi v božji svet. Vlekel je voziček na štiri kolesa in na lestvice. Pomagal mu je Bevsetov Anže, tisti, ki so mu prvi dan počile hlače, ko jih je jel nositi. Tiščati so mu pa pomagali Žemanov Mirko, Majcenov Janezek, Jurjev Ivan, Podrečarjev Miha, Majcenova Anka in Žemanova Lenčka. Bilo je videti celo gručo glav, razkuštranih ali pa pokritih s cvetočimi pokrivali, srajc, rut, kril, hlač, petá, cokel in čevljev. Pridrvali so okrog ogla in se zaleteli malone v Tineta. Voz pa se je zadrł skoro do polovice v glino.

»Noo, le čakajte, lejte!« je potožil Tine ter prestrašen gledal kolo, ki mu je obtičalo pred nosom v kupu.

»Hi-i-i!« se zavtilil, »jaz grem pa povedat!«

Družba se je smejala in hihitala.

»No, Tine, nikar ne jokaj, saj greš z nami.«

»Kam pa?« vpraša razžaljeni junak počasi.

»Po buče gremo, na našo njivo gremo,« dé Majcenov Janezek.

»Po kakšne buče?«

»I, po buče, saj veš, za prešiče! Potem jih bomo pa sekali, ko jih pripeljemo. Pojdi, če greš!« so vabili tovariši Tineta.

Tine se je potolažil. Z glinastimi rokami je potegnil po solznih očeh in s potolaženim in umazanim obrazom je rekel:

»Ja, če smem na voz?«

»Saj res! Le! Ti, Mirko, kaj ne, mi ga pa peljemo,« reče Ivan.

»Ja-a-a? Jaz ga že ne bom vozil! Če ga boš ti, ga le. Jaz ga pa ne bom,« reče Mirko.

»Kaj pa, da ga bom,« dé Ivan, »samo če boste tiščali.«

»Bomo, bomo!« se oglasé vsi.

Tineta spravijo na voz. Rekó mu, naj se trdo drži lestvice in naj pazi, da ne pride roka preblizu kolesu. Jurjev Ivan potegne za ročaj, in veselo jo uderejo na njivo. Odzadaj so bile videti same pete in hrbti, vmes se je pa razlegal krič in zvonek smeh.

Pri njivi se je skobacal Tine dol, in potem so šli na iskanje. Spet je bilo obilo smeha. Za tri srednje velike buče ni bilo na vozu prostora, zato so šli poiskat dveh debelih.

S težavo so jih privlekli na voz, potem pa prevezali po dolgem.

»Kje gremo pa nazaj? Ali na okrog ali po klancu?« vpraša Cempelarjev Joža.

»Po klancu ne, da ne prevrnemo,« reče Žemanova Lenčka.

»Jaz že ne pojdem,« pritrđi Majcenova Anka.

»Po klancu, po klancu!« pa vpijejo dečki. »Če se vedve bojita, pa idita zadaj!« In res ostaneta deklici zadaj, ker sta hudi, da sta jima odnesla brata največji buči pred nosom z njive, in ker sta se jima zdaj še, smejala, da ne upata po klancu domov.

Voziček je bil z lestvami vred visok komaj dve pedi, buči pa skoro še enkrat toliko, tako da se je vse zazibalo z ene strani na drugo, če je šel voz le čez najmanjšo jamico. S težavo in med obilim smehom so pretirali do kolovoza, ki je držal čez travo do njive.

»Pazi no, drži! Lej ga! Primi no-o! Oh — — —« kriči Mirko Janezku, ki stopi v kolesnico, pa omahne, pade in izpusti voz. Ta seveda izgubi ravnotežje ter se lepo nagne sredi kolovoza.

Treba je vzdigavati.

»To si neroden!« kričé nekateri v Janezka.

»Glejte ga, saj vas je bilo dosti; pa bi bili držali!«

»Kako, ko si bil pa ti tako hitro na tleh!«

Nato spet nalože, pritrđijo vrv in pridejo vrh klanca. Pod klancem je tekla voda. Onostran mosta je bila pa hiša, kamor so peljali.

Nekdo zavpije:

»Stecimo!« in vsi mu pritrđijo ter stečejo.

Voz je nekaj časa odletaval, vrv je držala vedno mehkeje, prva dva sta vlekla, zadnji pa tiščali. Naenkrat se pa sprednji kolesi odtrgata — vsi so bili namreč hudo zagnani — prva dva vozača odletita na nos, buče in zadnji konec voza se pa nagne čez rob pota. Oni, ki so tiščali,

pa rinejo z glavami naprej tako, da za hip ni videti drugega ko kup. Iz njega se bliščita rumeni buči, bela Tinetova srajca, in na vse strani moli gozd rok in nog, in sliši se le nekaj ohov! ohov! in uhov!

Ali kmalu se slika razjasni. Buči sta se nagnili čez rob, klobuki se začno trkljati, coklje odletavati. Vrh klanca se pa smejata Lenčka in Anka. Kaj bi se ne? Saj je reš lepo gledati! Sprednji kos voza leži najvišje sredi klanca, prva dva dečka »valjata štrukeljce« po poti, zadnje poma-gače pa je kar v kupu zaneslo čez ostanek voza, da migajo, vpijejo, brcajo, mahajo in gledajo, kje so. Ostanek voza se je pa nagnil čez rob ter potegnil za sabo Tineta. Ena buča se je izmuznila iz vrvi ter se strkljala po bregu. Druga je pa z dvema kolesoma vred delala mogočne skokaj za prvo ter stresala pečke po tleh. Zraven so se pa trkljali še klobuki in cokle.

Nekaj hipov je bilo vse živo po bregu, vse je migotalo. Počasi se je pa umirilo. Zadnja se je ustavila druga buča ter priletela razbita na Tineta, ki je ležal pod bregom. Pehal, pihal, opletal in otepal je Tine ter brusil pečke iz ust, ko je vstal.

»Jejmina! Moj klobuk je v vodi!« je zavpil Janezek, ki se je že srečno prvi spravil pokonci. »Brž, Anže, ki si blizu!«

Anže je imel pa še na nogah čevlje. Ali zavedel se je, sezul se in zabredel v naglici s čevlji v roki v vodo. Klobuk je ujel. Za njim pa je hotel zagnati še čevlje na suho, ker ga je bodlo, in bal se je, da bi jih ne pomakal v vodo. Ali nesreča ne počiva: en čevelj prileti na suho, drugi pa zadene ob vrbovo vejo in odleti v najbolj deroči tolmun.

»Oh, čevelj, čevelj!« zakriči zdaj vse vprek. Anže ne more čevlja brž zagrabiti, stopi pa na koničast kamen — in voda odnese čevelj veselo dalje.

»Lej jih! Brž tecite čez, na oni konec ovinka!« zakliče Anka.

Dečki jo uberó čez in se zbero na bregu.

»Kje pa je?«

»Nič ne vem.«

»Pa naprej ga še ne bo?«

»Kako, saj smo hitro tekli!«

»O, ga že vidim!«

»Kje?«

»Ondi — pri oni vrbi!«

»Kje, pri kateri vrbi? Saj vrb je več!«

»No, tamle, viš!«

»I, kje?«

»No, za mojim prstom poglej!«

»Aja! Že vidim, tamle pod skalo, ne?«

»No ja!«

»Brž po palico!«

Z veliko slavo zdaj potegnejo čevelj na suho.

Oh, pa smehu vmes, smehu!

Treba iti nazaj, voz pobirat pod breg.

V procesiji prylečejo vse ostanke na dvorišče. Tine je nosil le svojo slabo voljo, dva druga sta pa nesla pretrgani voz. Janezek je pa ožemal mokri klobuk, drugi pa vlekli bučne kose, kolikor so jih mogli še dobiti po travi.

— — — Tako je vozil Tine s svojimi tovariši buče.

S. Savin:

Lev.

(Iz vesele ure predavanja.)

Nikar se ne prestrašite! Sicer je lev res huda zver, ali tako huda pa le ni, da bi kar s papirja skočil kakemu malemu čitatelju v radovedni obraz.

Pravzaprav je pa le huda zver. Samo poslušajte, kadar kdo zakliče: »Lev!« Ali pa sami zakričite: »Lev! Le-e-e-e-v!« Ali vas ni groza? Ali vam ne stopijo kar lasje pokonci? — Ne? — No, boste že videli, kadar pride pravi pravcati lev do vas! Še teči ne boste mogli od samega strahu. Kar obsedeli boste in od groze zazijali, morda še bolj ko lev, da se vam bo videlo noter v želodček. Le pazite, da ne bo takrat preveč poln dobrih stvari: klobasic, medu, piškotov ali potic ali česa podobnega. Sicer bo lev kar »ham naredil«, pa ne bo več ne vas ne vaših dobrodrednih želodčkov.

In ker res znate priti kdaj v tako veliko nevarnost, da bi vas pohampal lev, morate pa že naprej vedeti, kakšen je. Sicer ga ne boste poznali in niti vedeli ne boste, kakšni živali bi dobro teknili za malico.

No, kakšen pa je ta grozni lev, ta požrešna zverina, boste vprašali?

Lev je žival, ki ima glavo, trup, štiri noge in rep. Boste dejali: to ima pa vsaka žival! — Seveda ima vsaka žival vse to. Saj, če ne bi imela glave, bi ne mogla jesti in nič ne bi videla ne slišala; če bi ne imela trupa, ne bi mogla držati skupaj glave in nog in repa; in če ne bi imela vseh štirih nog, bi šepala; in če bi bila brez repa, se ne bi mogla braniti muh. — Toda treba je vedeti, kakšno glavo, kakšne noge, kakšen rep in kakšen trup ima lev. Potem ga boste pa poznali.

Če boste srečali leva, boste najprej videli, da je velik. Veste, en meter je visok in malo več, skoro še polovico toliko pa dolg. Pobarvan je včasih sivkasto-rjavo, včasih pa rjavo-sivkasto, včasih rumeno-rdeče, in zopet včasih rdečkasto-rumeno, kakršna je pač okolica, kjer živi. Tako je včasih podoben barvi tal, kjer preži skrit, da ga šele na majhno daljavo razločiti od okolice. Tako, okolici podobno barvo ima pa zato, da se skriva pred sovražniki in da lažje ujame svoj plen. Malo čudno je res,